



Arrest

nr. 254 740 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
handelend in eigen naam
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam, en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die beiden verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 januari 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 4 april 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 18 januari 2021 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.04.2019 te 1070 Anderlecht werd ingediend door :

A., K. [...]

G., D. K. [...]

+ minderjarig kind

G., A. G. [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure(s) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Mijnheer A. vroeg op 12.11.2012 asiel aan. Deze aanvraag werd afgesloten op 15.02.2013 met een beslissing ‘afstand van asiel’ omdat betrokkene zich niet meer aanbood bij de asielinstanties. Hij verblijft sindsdien illegaal in België. Mevrouw G. vroeg op 25.07.2005 voor de eerste keer asiel aan. Op 02.12.2005 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing van ‘nieterkenning’. Op 13.03.2007 werd het beroep tegen deze beslissing door de Vaste Beroepscommissie ongegrond verklaard. Op 14.11.2007 werd aan haar een bevel betekend om het grondgebied te verlaten betekend. Mevrouw G. verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende op 29.11.2016 een tweede asielaanvraag in. Op 09.04.2018 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV) aan Mevrouw G. zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Op 18.04.2018 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13 qq van 13.04.2018). Mevrouw G. verkoos echter opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien eveneens illegaal in België.

De duur van de asielpcedures – namelijk 3 maanden voor Mijnheer A., 1 jaar en 8 maanden voor de eerste asielpcedure van Mevrouw G. en iets meer dan 1 jaar en 4 maanden voor haar tweede asielpcedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkenen maken vooreerst niet aannemelijk dat hun dochter geen enkele band met Nepal heeft. Hoewel hun dochter niet in Nepal is geboren, heeft zij wel via haar ouders een band met Nepal. Betrokkenen hebben immers de Nepalese nationaliteit en zijn in Nepal geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun dochter tot op zekere hoogte de Nepalese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was. Het feit dat hun dochter in België naar de kinderopvang ging, hier naar de kleuterschool gaat en buitenschoolse activiteiten heeft, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing of buitenschoolse activiteiten niet in het land van herkomst kunnen verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun dochter geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien is hun dochter bijna 4 jaar en bijgevolg nog niet leerplichtig in België. Tot slot opent het loutere feit dat hun dochter in België geboren is, naar Belgisch

recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Verder beweren betrokkenen dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven en dat ook zakelijke en sociale relaties hier onder kunnen vallen. Ter staving van hun sociale en zakelijke contacten leggen zij diverse steunverklaringen voor. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale en zakelijke banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent bovendien geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Betrokkenen halen ook het feit aan dat Mijnheer A. in België werkt/gewerkt heeft, een aantal beroepsopleidingen heeft gevolgd en dat betrokkenen werkwilleg zijn. Echter, betrokkenen zijn heden niet gemachtigd om in België te mogen werken. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid die hen zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst.

Betrokkenen verwijzen verder naar een arrest van de RvV van 29 oktober 2007. Echter, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf individueel onderzocht. Bovendien behoren de verblijfsduur en de integratie tot de gegrondheid en worden deze elementen in deze fase dus niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Voor wat betreft de bewering dat er in Nepal geen Belgische vertegenwoordiging is waar zij op dit ogenblik de aanvraag kunnen indienen en zij zodus hierdoor in de onmogelijkheid verkeren om de aanvraag in het thuisland in te dienen, dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet woordelijk stelt: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland." Deze wet vermeld nergens dat de bevoegde diplomatieke of consulaire post zich expliciet in het land van herkomst dient te bevinden, enkel dat de aanvraag dient ingediend te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van betrokkenen. Volgens de website van de FOD Buitenlandse Zaken (diplomatie.belgium.be) is de Belgische ambassade in New Delhi (India) bevoegd voor de aanvragen om machtiging tot verblijf voor Nepalese onderdanen. Voor wat betreft de bewering dat het voor betrokkenen niet haalbaar zou zijn om zich naar New Delhi te begeven aangezien dit een verre reis is en zij deze kosten van een reis en overnachtingen niet kunnen dragen, dient er opgemerkt te worden dat deze problemen, als deze al zouden bestaan, gelden voor alle Nepalezen die via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Nepalese burgers. Tot slot, voor wat betreft de bewering dat zij in New Delhi bij niemand terecht kunnen, er geen inkomen hebben en geen onderdak, dient er opgemerkt te worden dat er van betrokkenen niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in New Delhi. Zij dienen zich enkel naar New Delhi te begeven om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar Nepal om daar de beslissing van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkenen beweren verder dat zij in de onmogelijkheid zijn om hun aanvraag in te dienen in Nepal omdat in België de procedure tot erkenning van hun dochter door Mijnheer A. is opgestart. Hieromtrent dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkenen geen officiële bewijzen van de opstart van een

erkenningprocedure voorleggen. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij hier op zijn minst een begin van bewijs dienen van voor te leggen. Ook verklaren betrokkenen niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich (tijdelijk) naar het land van herkomst te begeven om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De advocaat van betrokkenen kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkenen waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. Betrokkenen tonen verder niet aan waarom zij niet in Nepal een procedure tot erkenning van het vaderschap zouden kunnen opstarten. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt immers voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen taallessen volgden, attesten maatschappelijke oriëntatie en inburgering behaalden, dat zij aanbevelingsbrieven kunnen voorleggen van vrienden en kennissen, dat betrokkenen in België gewerkt hebben en dat Mevrouw G. een sportkamp van de Vlaamse Gemeenschapscommissie begeleid heeft) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan, dat zij uiteenzetten als volgt:

“Eerste middel: schending van artikelen 9bis en 62 Vreemdelingenwet, schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel

DVZ oordeelt in de bestreden beslissing (9bis) dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekers de aanvraag tot verblijf niet kunnen indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoekers zijn het niet eens met de beslissing van de DVZ.

Eerste onderdeel.

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat het langdurig verblijf in België noch de integratie als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Buitengewone omstandigheden zijn “omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.” Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Het is op die grondslag dat de buitengewone omstandigheden moeten beoordeeld worden. De bestreden beslissing doet dit niet.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoekers anno 2021 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat zij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in hun land van herkomst, in casu Nepal, kunnen indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoekers beoordeeld te worden, rekening houdend met de specifieke omstandigheden.

Eén van die specifieke omstandigheden is dat verzoekers ruim 15 jaren in België verblijven, dat zij beiden afzonderlijk verschillende asielprocedures hebben doorlopen, elkaar hier hebben leren kennen een relatie hebben gestart en samen een schoolgaande dochter hebben.

Er dient onderzoek te worden gedaan naar de reële mogelijkheden van verzoekers om de aanvraag in Nepal te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met hun handelswijze in België, lang illegaal verblijf en negeren van een bevel of meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het gaat erom dat zij zeer lange tijd in België zijn, thans ruim 15 jaar, met alle gevolgen van dien, zoals de verregaande integratie, kind in België geboren en schoolgaand enz. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat zij normaal gesproken niet meer terug kunnen naar hun land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet.

Tweede onderdeel.

De wet legt terzake de beoordeling van de buitengewone omstandigheden uitsluitingscriteria vast, maar deze zijn hier niet van toepassing.

Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt niet in dat naar goedgekeurde criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De discretionaire bevoegdheid houdt precies in dat de overheid haar eigen beleidslijn aanhoudt en niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt.

Meer concreet hadden verzoekers in de aanvraag gewezen op ondermeer het lang verblijf, hun pogingen om hun verblijf in orde te brengen, gezinsleven van het koppel en gemeenschappelijk schoolgaand kind in België geboren, het feit dat verzoeker gewerkt heeft in België, een werkbelofte, werkbereidheid, tal van opleidingen van beide partners etc.

Het is gekend dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan tot en nog steeds overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet aan personen die in een gelijkaardige situatie als verzoekers zijn.

Het gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe vereisen dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt, zo niet is er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

In casu werden deze principes door de bestreden beslissing niet gerespecteerd.

Derde onderdeel.

Wat verder bepaalde concrete redenen van de beslissing betreft maakt verzoeker volgend opmerkingen.

-De lange verblijfsduur gedeeltelijk legaal, op zich, en gekoppeld aan de integratie, die niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid.

—De bestreden beslissing stelt dat de betrokkenen wisten dat hun verblijf in de asielprocedure voorlopig werd toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten en dat niet deden, dat een zekere behandelingsperiode geen recht geeft op verblijf.

Deze redenering gaat niet op. Het is precies de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. De kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, kan dan ook niet het uitgangspunt zijn. De meeste van de aanvragers hebben minstens bepaalde periodes van illegaal verblijf achter de rug op het ogenblik van de aanvraag. De lange duur van het verblijf moet in die zin bekeken worden op zich, los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te worden genomen.

De beoordeling van het lang verblijf als buitengewone omstandigheid dient vanuit het redelijkheidsbeginsel te worden beoordeeld (RvV 28 april 2017, nr. 186 295), en niet op de eerste plaats van de wijze waarop dat lange verblijf is gerealiseerd.

In casu verblijven verzoekers sedert 2005 in België en vroegen zij asiel aan. Verzoeker vroeg een eerste keer asiel aan op 28 oktober 2005, beslissing RvV 1 februari 2008. Verzoeker vroeg na 7 jaren opnieuw asiel aan op 12 november 2012, waarna hij opnieuw tijdelijk verblijf werd toegekend. Verzoekster vroeg een eerste keer asiel aan op 25 juli 2005, beslissing VBV 13 maart 2007. Verzoekster vroeg opnieuw asiel aan in 2016, bijna 10 jaren na haar eerste asielaanvraag en ook zij kreeg tijdelijk opnieuw verblijf.

De aanwezigheid van verzoeker sinds 2005 werd door de bestreden beslissing genegeerd door het niet in aanmerking te nemen en door louter te motiveren over de periode na 2012.

Dit element is niet opgenomen in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

—Verzoekers hebben samen bijna 6 jaren in asielprocedure gezeten. De duur van de eerste asielprocedure van de verzoeker werd niet overweging genomen.

Verzoekers verwijzen naar een arrest RvV 30 januari 2013, nr. 96 112, waaruit blijkt dat een wettig verblijf van 12 jaar en een goede integratie een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

In casu is er een wettig verblijf van 6-tal jaren en een verregaande integratie.

De bestreden beslissing schendt artikel 9bis VW en de materiële motiveringsplicht door onjuist te motiveren en geen rekening te houden met de eerste asielprocedure van de verzoeker.

-Verzoeker heeft naast zijn lang verblijf ook zijn goede integratie aangetoond, met stukken.

De bestreden beslissing stelt dat integratie en verblijfsduur elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden.

Verzoeker betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wal betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112).

-Tewerkstelling als belangrijk element bij de buitengewone omstandigheden

Verzoeker heeft in België gewerkt, heeft een werkbelofte en is werkwilleg.

De bestreden beslissing stelt in dat kader dat verzoeker niet gemachtigd is te werken en dus kan dit element niet worden aangenomen als buitengewone omstandigheid.

Dit is niet ernstig.

Zoals eerder gesteld is het precies de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven en dus niet gemachtigd zijn om te werken, maar die hier lang (ic zeer lang verblijven) en bijgevolg professionele relaties hebben ontwikkeld.

Door deze redenering holt de verwerende partij de betekenis van de procedure voorzien in artikel 9bis VW volledig uit.

-De banden met Nepal.

De beslissing stelt dat de dochter die in België geboren is banden heeft met Nepal via haar ouders.

De beslissing gaat in deze redenering voorbij aan het feit dat verzoekers geboren zijn in 1986 en sedert 2005, toen zij dus amper 18,19 jaar waren in België zijn aangekomen en hier sindsdien hebben gewoond- mits een korte onderbreking voor de verzoeker, thans dus ruim 15 jaar. Meestal weegt een beslissing over een aanvraag machtiging tot verblijf de periode van verblijf in het land van herkomst af tegen de periode van het verblijf in België. In casu gebeurt dat niet, terwijl de verhouding bij die afweging in het voordeel van verzoekers had moeten geschieden. Zij hebben tot op vandaag hun ganse volwassen leven in België doorgemaakt, hier gewerkt en een gezin gestart, een dochter gekregen. Deze factor wordt bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden niet in overweging genomen.

De bestreden beslissing motiveert bijgevolg niet afdoende.

-Afwezigheid Ambassade

Volgens de verwerende partij volstaat de afwezigheid van een Belgische Ambassade in Nepal niet als buitengewone omstandigheid omdat andere Nepalezen dan de verzoekers met dezelfde problematiek worden geconfronteerd.

Het is geen motief dat dit voor andere Nepalezen geldt. Dit motief is niet terzake. De ingeroepen omstandigheid dient beoordeeld te worden, niet vanuit 'andere Nepalezen' maar vanuit de specifieke individuele situatie van verzoekers, met name de verre reis naar Indië, geen financiële middelen aldaar, noch in Nepal, onmogelijkheid om reis en overnachtingen te bekostigen, schoolgaand kind, al heel hun volwassen leven Nepal verlaten, enz.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: "Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheden, terwijl dit niet zo is voor andere Nepalese burgers".

Maar dit is juist de essentie van de aanvraag 9bis VW, aantonen waarom het voor de verzoekers bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen in New Delhi, voor de verzoekers is dat omdat:

"Zij zouden zich echter moeten begeven naar het buurland Indië, naar New Delhi. Dit is voor verzoekers niet haalbaar aangezien dit een verre reis is. Zij kunnen er bij niemand terecht, hebben er geen inkomen en geen onderdak. Verzoekers verblijven meer dan 10 jaar niet meer in Nepal, en hebben nooit in New Delhi verbleven. Bij een terugkeer naar New Delhi zullen zij niet in staat zijn werk te vinden en zichzelf te onderhouden tijdens de periode dat zij hun aanvraag daar afwachten. Bovendien kunnen verzoekers de kosten van een reis en overnachtingen niet dragen."

Verzoekers nemen aan dat 'andere Nepalezen' niet per se hetzelfde probleem hebben. Zij kunnen misschien wel financiële middelen hebben of terecht kunnen in Nepal of New Delhi, geen minderjarige en schoolgaande dochter hebben, nog maar recent hun land hebben verlaten etc.

Verzoekers zijn al jaren illegaal -met uitzondering van de jaren wettig verblijf- in ons land zonder de mogelijkheid om officieel te werken, geen arbeidskaart noch beroepskaart.

De bestreden beslissing is onjuist en in strijd met de gegevens van het dossier. De bestreden beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke

rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers voeren dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengen geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3. Waar verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Verzoekers voeren aan dat hun minderjarige dochter in België geboren is en alhier naar school gaat. De bestreden beslissing motiveert dat het feit dat verzoekers' dochter in België naar school gaat niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid daar verzoekers niet concreet aantonen dat een scholing in hun land van herkomst niet verkregen kan worden. Daarenboven is verzoekers' dochter nog niet schoolplichtig. Tot slot wordt erop gewezen dat het feit dat verzoekers' dochter in België geboren is, naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf genereert. Met hun betoog gaan verzoekers voorbij aan deze motivering en maken derhalve niet aannemelijk dat het voor hen omwille van deze reden zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Waar de bestreden beslissing motiveert dat verzoekers' dochter een band met Nepal heeft via haar ouders, gaat verweerder er volgens verzoekers aan voorbij dat zij sedert 2005 in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat tweede verzoekster 19 jaar was bij haar aankomst in België. Eerste verzoeker betrad het grondgebied voor de eerste keer in 2008 en keerde terug naar Nepal in 2008. Sinds 2012 verblijft eerste verzoeker op onafgebroken wijze in België. Verzoekers betogen dat zij ruim 15 jaar in België verblijven en in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming samen bijna zes jaar legaal in België verbleven. Waar de bestreden beslissing motiveert dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur kregen, voeren verzoekers aan dat deze redenering niet opgaat. Zij betogen dat het feit of een langdurig verblijf al dan niet tijdens een legaal verblijf tot stand is gekomen niet het uitgangspunt kan zijn. De *ratio legis* van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is volgens verzoekers om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal maar wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. Het lang verblijf moet volgens verzoekers bekeken worden los van de wijze waarop dit verblijf werd gerealiseerd. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat er wel degelijk rekening is gehouden met het langdurig verblijf en de integratie van verzoekers, maar dat deze elementen niet weerhouden werden als buitengewone omstandigheden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoekers verduidelijken niet waarom deze beoordeling *in casu* kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de*

aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers betwisten dat elementen van integratie en lang verblijf niet aanvaard kunnen worden en verwijzen hierbij naar het arrest van de Raad van 30 januari 2013 met nummer 96 112. Uit dit arrest leiden verzoekers af dat een wettig verblijf van twaalf jaar en een goede integratie een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Na de afloop van de procedure in het kader van een verzoek om internationale bescherming werd in deze zaak het attest van immatriculatie van de betrokkene twaalf jaar lang verkeerdelijk verlengd. Verzoekers tonen niet aan dat de feiten die aan de grondslag liggen van dit arrest gelijkaardig zijn aan de feiten van de onderhavige zaak. Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat *in casu* de rechtspraak van de Raad van State niet van toepassing is. Zij tonen niet concreet aan waarom het voor hen omwille van de elementen van integratie en lang verblijf zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst of plaats van ophoud in het buitenland in te dienen.

Verzoekers voeren vervolgens aan dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de duur van de procedures in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst echter uitdrukkelijk naar de duur van deze procedures, namelijk drie maanden voor eerste verzoeker, een jaar en acht maanden voor het verzoek om internationale bescherming van tweede verzoekster en iets meer dan een jaar en vier maanden voor haar eerstvolgend verzoek. Daarenboven betogen verzoekers dat er geen rekening gehouden werd met het eerste verzoek om internationale bescherming van eerste verzoeker. Hij diende op 28 oktober 2005 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 december 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad met het arrest nr. 15 024 van 1 februari 2008. Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij betogen dat deze procedure niet uitdrukkelijk vermeld wordt in de bestreden beslissing. Verzoekers verduidelijken echter niet waarom verweerders beoordeling omwille van dit element kennelijk onredelijk is. Verweerder wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, *ipso facto* geen verblijfsrecht genereert.

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat eerste verzoeker gewerkt heeft in België, een werkbelofte heeft en werkwilgig is. Waar de bestreden beslissing motiveert dat verzoekers op heden niet gemachtigd zijn om te werken en dat dit element derhalve niet weerhouden kan worden, betogen verzoekers dat deze motivering niet ernstig is. Verzoekers herhalen dat de *ratio legis* van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is om een machtiging tot verblijf te verlenen aan een vreemdeling die niet beschikt over een verblijfsrecht en dus niet gemachtigd is om te werken. Verweerders motivering holt volgens verzoekers de betekenis van de procedure van artikel 9bis uit. De Raad dient op te merken dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan. Verzoekers tonen niet aan dat de voormelde werkbelofte door hun tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst verloren zou gaan. Met hun betoog verduidelijken verzoekers niet waarom het omwille van voormeld element het voor hen zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst of plaats van ophoud in het buitenland in te dienen.

In een laatste middelonderdeel betogen verzoekers dat er geen Belgische ambassade is in Nepal en dat zij zich zouden moeten begeven naar de ambassade in New Delhi, India. De bestreden beslissing motiveert dat de problemen waarop verzoekers wijzen, gelden voor alle Nepalezen en derhalve niet aanvaard kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. Verzoekers betogen dat het feit dat alle Nepalese onderdanen zich dienen te wenden tot de Belgische ambassade in New Delhi niet in de weg staat dat verweerder rekening moet houden met de feiten die eigen zijn aan de onderhavige zaak. Zij voeren aan dat de reis naar New Delhi niet haalbaar is voor hen, dat zij bij niemand terecht kunnen en geen onderdak of inkomen zullen hebben. Daarenboven zouden zij de kosten van de reis en de overnachtingen niet kunnen dragen. De bestreden beslissing motiveert dat niet van verzoekers verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in New Delhi. Na het indienen van hun aanvraag om machtiging tot verblijf staat het verzoekers vrij om terug te keren naar Nepal om aldaar de beslissing van hun aanvraag af te wachten. Verzoekers voeren geen andere concrete elementen aan waarmee verweerder rekening had moeten houden.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT